

MEDITATIE

Het aangezicht van God zoeken

“Mijn hart zegt tegen U [wat U Zelf zegt]: Zoek Mijn aangezicht. Ik zóek Uw aangezicht, HEERE

Ps. 27:8

Menigmaal zult u een predikant in de kerk hebben horen zeggen: “Laten wij het aangezicht van de HEERE zoeken in gemeenschappelijk gebed.” Het komt een beetje ouderwets over, maar het is eigenlijk een hele mooie en goede aansporing. Als we het één gaan zoeken, verlaten we het ander. We verlaten datgene wat niet opweegt tegen wat we zoeken. Als we het aangezicht van de HEERE zoeken in het gebed, beseffen we dat we niet zonder Hem kunnen leven. Het aanschouwen van het vriendelijk aangezicht van God is voor de godvruchtige beter dan dit leven. Uw aangezicht, in gunst tot mij gewend, schenkt mij in 't kort verzadiging van vreugde. We zouden alles wel kunnen missen, als Zijn vriendelijk aangezicht maar over ons licht. Het verbergen ervan is bitterder dan de dood. Dan zijn we nergens meer. De psalmist is dat ook wel duidelijk geworden. God heeft hem dat geleerd.

We horen hem zeggen: “Mijn hart zegt tegen U.” Uit het hart spruiten over het algemeen niet zulke goede dingen. We

lezen in de Bijbel dat er kwaadaardige overwegingen uit voortkomen. Om van te schrikken. Je hoort wel eens: het komt rechtstreeks uit mijn hart. Men doet net alsof het dan pas echt goed is. Authentiek. Toch moeten we daar maar niet zo hoog van opgeven. Dat heeft de Hoogste Profeet en Leraar, Jezus Christus, ons wel ánders geleerd. Ik lees in Gods heilig Woord: “Luister niet naar de woorden van die (huichelachtige) profeten die tot u profeteren. Zij geven u ijdele hoop. Zij spreken een visioen *uit* hun *eigen* hart, niet uit de mond van de HEERE.” (Jer. 23:16)

Hier ligt het echter anders. We kunnen het ook als volgt weergeven (dan raadpleeg ik de kanttekeningen van de Staten Vertaling): “*Van Uwentwege zegt mijn hart: Zoek Mijn aangezicht.*” Het is alsof hij zeggen wil dat hij God Zelf door Zijn Geest in zijn hart hoort spreken: “*Zoek mijn aangezicht.*” God dringt erop aan. Hij hoort het als een gebód

van God! God heeft ook in Zijn Woord beloofd dat we Hem niet tevergeefs zullen zoeken en ook dat degenen die Hem zoeken, zullen vinden. En die Hem vindt, vindt het leven! Dat gebod heeft het hart van de psalmist geraakt en die belofte vuurt hem aan. Het vindt weerklank in zijn hart. Door Gods genade horen we hem belijden: *"Ik zoek Uw aangezicht, o HEERE."* U bent álles voor mij.

Niet zo maar spreekt de psalmist over het 'aangezicht' van God. Op iemands gezicht weerspiegelt zich zijn gezindheid en genegenheid jegens ons. Een aangezicht heeft een mond, oren en ogen:

God heeft een mond. Wat is er veel uit Zijn mond gegaan en dat is betrouwbaar. Als de mond van de HEERE het gesproken heeft, kun je er vast van op aan. Wat hebben we nodig naar het woord van Zijn mond te luisteren. Op het woord van Zijn beloften te vertrouwen. Dat is een woord met kracht. Van brood alleen kunnen we niet leven, maar wel van elk woord dat uit

de mond van God komt. Op de adem van Zijn stem leven. Hij heeft door Zijn Woord hemel en aarde geschapen en zal daardoor ook van nature onbereikbare mensen roepen uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht. Hij behoeft maar te spreken en het is er en te gebieden en het staat er. Hoe meer we luisteren naar het woord van Zijn mond, des te meer hebben we ook door te geven aan anderen. God openbaart Zich erdoor. Het is echter ook waar dat het heel erg is het Woord van de mond van de HEERE ongehoorzaam zijn.

God heeft oren. Van het volk Israëel lezen we dat ze deden wat kwaad was in de óren van de HEERE. Hij hoorde het en Zijn toorn ontbrandde (Num. 11:1). Hij heeft echter ook hun geroep gehoord, toen zij Zijn aangezicht zochten in het gebed. Wat een zegen dat er Eén is Die Zijn aangezicht wendt naar de hulpbehoevende en een luisterend oor heeft. We roepen het uit: Laat Uw oren opmerkzaam zijn op mijn luide smeekbeden (Ps. 130:2b). Het geroep voor Zijn aangezicht komt in Zijn oren (Ps. 18:6). Dat heeft wat te betekenen! Dat werkt óók wat uit!

God heeft ogen. Nog vaker lezen we in de Bijbel dat Zijn verbondsvolk deed wat kwaad was in de ógen van de HEERE en dan wordt er meestal mee aangeduid dat ze andere goden zijn gaan dienen. Ze volharden niet de HEERE na te volgen. Dan komt de HEERE hen tegen met ramp en tegenspoed. Wie God verlaat, heeft smart op smart te vrezen. Wat een verschil met wat we lezen in Ps. 34: 15: "De ogen van de HEERE rusten op de rechtvaardigen, Zijn oren *zijn gericht* op hun hulpgeroep." Aan de ogen kunnen we het beste zien of de ander ons welgezind is. Hij laat Zijn vriendelijk aangezicht lichten over degenen die Hem zoeken.

In dit nummer staan afscheidswaarden van onze voorzitter vanwege het vertrek van ds. J. Willemsen te Dirksland. Graag onderstrepen we onze dank voor alles wat hij voor de stichting en voor ons blad heeft mogen doen! We wensen hem en zijn vrouw Gods nabijheid van harte toe. Verder treft u in dit nummer een nieuwe rubriek aan over 'veelzeggende woorden'. Ook zijn er een aantal vervolgartikelen. De Heere geve alle lezers Zijn bemoediging en zegen!

Ds. J.P. Boiten

Vriendelijke ogen zijn bij Hem van eeuwigheid. Dat geeft vrijmoedigheid onze zonden te belijden en om vergeving te smeken. Hoe rijk is het dan in Christus te mogen opmerken dat Zijn oog ons in liefde gadeslaat! Dat betekent delen in Zijn gunst. Leven van Zijn genade. Voor Zijn eigen Zoon heeft Hij Zijn aangezicht verborgen om het over ons te kunnen laten lichten.

God aanschouwt (met Zijn ogen) bovendien de moeite en het verdriet met de bedoeling dat we het in Zijn hand geven. Wat een troost! Koning Salomo bad daarom ook bij de inwijding van de tempel: "Laten Uw ogen open zijn,

nacht en dag, over dit huis, over deze plaats, waarvan U hebt gezegd: Mijn Naam zal daar zijn, om te luisteren naar het gebed dat Uw dienaar op deze plaats zal bidden." (1 Kon. 8:29) De HEERE zal raad geven en Zijn oog zal zijn op degenen die Zijn aangezicht zoeken. Zijn ogen doorlopen de gehele aarde. Hij weet waar wij wonen en wat we mee moeten maken.

Door middel van Gods Woord worden we ertoe opgeroepen: Zoek Zijn aangezicht. Zoek de HEERE terwijl Hij te vinden is, roep Hem aan terwijl Hij nabij is!

Kesteren, ds. H. Roseboom.

Waar is Jezus? (5)

In het schip.

Jezus staat bij het meer Gennesareth. Lukas beschrijft dat in hoofdstuk 5 : 1. Er komen drommen mensen om Jezus heen. Ze dringen op Hem aan om het Woord Gods te horen.

Was die grote belangstelling ook vandaag nog maar te merken! En hoe is bij ons? Is onze interesse in het onderwijs van Jezus gewekt en verlangen wij veel van Gods Woord te horen? Aan de oever van het meer liggen twee schepen. Jezus gaat in het schip dat van Simon is. na een eindje van de oever afgevaren te zijn, leert Jezus de menigte vanuit het schip.

Wat is hier bijzonder aan dat de evangelist hier melding van maakt? Het meer behoort tot een gebied waar de heerlijkheid van Jezus Christus openbaar moet komen. Dat zien we heel duidelijk in het wonder als Jezus de storm op het meer stilt. Het onderwijs dat Jezus van-

uit een schip op het meer geeft, is daar een voorbode van. De leer van Jezus heeft tot inhoud de openbaring van Zijn God en Vader. Die heilsopenbaring is alomvattend. Het evangelie van de Gekruisigde en Opgestane is tot bevrijding van boze machten.

Als het gaat over 'het meer' en 'de zee' in de Bijbel moeten we denken aan de macht van de boze. In Genesis 1 : 2 lezen we dat de aarde helemaal bedekt was met water. Daarbij horen de begrippen 'woest en ledig en duisternis'. De zee is als 'het gezicht van de onderwereld'. Uit de zee, het overblijfsel van de oervloed, riep God op de derde dag van de schepping het droge tevoorschijn. Hij stelde er paal en perk aan. Maar daarmee is die macht nog niet

overwonnen. De overwinning op de oervloed wacht tot het einde van de tijden, als er geen zee meer zal zijn. Tot dan toe heersen nog de machten van dood en verderf. Maar die openbaringen van vijandschap zullen worden vernietigd! Het bewijs daarvoor? Jezus onderwijst vanuit het schip op het meer. Want in de weg van het leren, het verkondigen van het heil van het Koninkrijk van God behaalt de Heere de overwinning op de macht van de boze. Is het onderwijs van de Heere Jezus u dierbaar? Mag het tot zegen zijn, om van de macht van zonde en dood verlost te worden? Het is Gods bedoeling om door middel van het onderwijs van Jezus vanuit het schip Zijn genade te verheerlijken. Zoekt u

een bewijs? Op Jezus' woord werpen ze het net uit het schip en een grote menigte vissen wordt aan boord gebracht! Zalig wie door de kracht van Jezus' woorden wordt gevangen in het evangelienet. Dan gaat het wel door de beproeving heen: de storm is een poging van de onderwereld om het meer terug te veroveren. Maar Jezus overwint, en op het water wordt de glorie van God verkondigd. Wat een troost voor de bestreden gelovige : te midden van de zonde en moeite, door de aanvechtingen van de boze heen, gaat het naar de triomf van de reddende genade van Jezus Christus!

H.I. Ambacht, ds. J.P. Boiten

Zuchten

Want wij weten dat heel de schepping gezamenlijk zucht

Romeinen 8 : 22

Wat gaat ons de wereld aan? Heel veel, zou Paulus zeggen. Hij stond als apostel niet buiten de wereld. Hij stond er middenin en wist hoe het in de wereld toeging. Hij wist ook hoeveel er in de wereld geleden werd. "Heel de schepping zucht," horen we hem zeggen.

En je hoeft niet heel veel in de wereld rond te kijken om hem dat na te zeggen. De schepselen zijn vol "reikhalzend verlangen". Ze zien ernaar uit eindelijk een vrij te zijn van het kwaad dat op hen drukt: het kwaad van ziekte en vergankelijkheid, het kwaad van de onderdrukking waar de mensheid zich maar niet van weet te bevrij-

den. Medici, diplomaten, bevrijdingsbewegingen, ze doen hun best, en hier en daar weten ze ook iets te bereiken. Maar het kwaad wil maar niet de wereld uit. Het blijft "zuchten", maar zuchten als "in barensnood". Een prachtig woord, dat ook hoop geeft. De pijn die in de wereld is, zal leiden naar een nieuwe geboorte.

Zo maakt Paulus ons gevoelig voor het lijden in de wereld en leert hij ons meeleven met alles waar Gods schepselen onder zuchten. Hij is een betrokken mens en wil dat wij dat ook zijn. En dat we ons niet laten ontmoedigen door alles wat we in de wereld zien gebeuren. Hij wil niet dat we afgestompt raken. Een houding van: als ik het maar

goed heb, past een christen niet. En... er is uitzicht: het zuchten van de wereld is een zuchten "in barensnood".

Maar niet alleen de wereld zucht, "ook wij," zegt Paulus, ook wij, die aange-raakt zijn door het evangelie, ook wij, gelovigen, zuchten. Het evangelie ver-telt ons waar het allemaal op uit zal lopen: "de verlossing van ons lichaam", de opstanding uit de dood. Maar dat betekent niet dat we ongevoelig zijn voor lijden. We zijn zelf ook schepselen. Maar niet alleen dat: ook het lijden in de wereld raakt ons, en al kunnen we er in de meeste gevallen weinig aan doen, we kunnen met de wereld mee-zuchten en voor haar bidden. Dat is ook een vorm van betrokken zijn.

Christenen zuchten, maar het evangelie geeft hun hoop. En die hoop houdt hen betrokken bij de wereld. Ze zuchten met haar mee en rusten niet voor het heil dat het evangelie hun belooft wer-kelijkheid is geworden.

En God? Trekt die zich van al dat lijden dan niets aan? Blijft die er onbewogen bij toekijken uit de hoogte? Nee, Hij spaarde zijn eigen Zoon niet, zegt

Paulus verderop, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven. En ook nu leeft Hij met zijn schepping mee. Hij woont er middenin zelfs. Hij doordringt haar met zijn Geest, zijn adem. Zozeer is Hij zijn schepselen nabij. Hun lijden raakt Hem meer dan dat het ons ooit zal kun-nen raken. Hij bidt en zucht ook met de gelovigen mee, "met onuitsprekelijke zuchten", zegt de apostel. Maar zijn zuchten is niet machteloos. De Geest is Gods adem die schept en levend maakt en zelfs doden weer doet herleven. En voor het zover is, gaat Hij met het evangelie door de wereld en weet Hij de hardste mensenharten te raken. Een harde strijd, maar Gods liefde zal win-nen.

De schepping zucht. De gelovigen zuch-ten. En de Geest zelf bidt en zucht tot alles volbracht zal zijn. Is dat geen machtige visie om als gelovigen mee in de wereld te staan? Betrokken bij het lijden dat in de wereld is, en met steun van Hem die ons nabij is dan onze eigen adem.

Lexmond, J. van Eck

Veelzeggende Woorden

Lijden

In deze nieuwe rubriek wil ik aandacht vragen voor sommige Bijbelse woorden vanwege hun pastorale betekenis. Kernachtige Bijbelse woorden zijn in hun betekenis veel-zeggend. In het woord veel-zeggend zit het woord zeggen. Kernwoorden uit de Bijbel hebben iets betekenisvol tegen ons te zeggen en spreken ons aan op onze verantwoorde-lijkheid. De door mijn gekozen woorden willen bij u als lezer zorg en toewijding

bewerken voor het leven met God, ons-zelf en de naaste, zodat wij voor dat toegewijde leven de verplichting ervan ontdekken waartoe God ons roept. Door Gods roepstem heeft u als lezer bepaalde Bijbelse woorden in uw hoofd gekregen waarvan u houdt, die veelzeg-gend voor u zijn geworden. Sommige van die woorden zijn inmiddels verou-derd of door het gebruik in de kerk 'saai' geworden. Ik merk dat in de pas-torale bezoeken die ik afleg onder men-

sen. Bijbelse woorden zo lijkt het vaak hebben door hun saaiheid in onze tijd hun betekenis verloren. Kijken we naar de betekenis van saai dan spreken we over eentonigheid, iets wat geestdodend is en waar je suf van wordt. En in het gesprek of vanaf de kansel merk je vaak dat mensen bij het gebruik van

Bijbelse veelzeggende woorden versuffen! Vandaar is het mijn

bedoeling om te proberen de veelzeggende Bijbelse woorden weer opnieuw te laten spreken en ze op te scherpen. Zij hebben nog steeds iets tot ons te zeggen.

Het eerste woord waar we de aandacht op willen vestigen is

lijden. Dat is een woord dat we kennen en de betekenis ervan meemaken.

Lijden is een veelzeggend woord en komt in de Bijbel op vele wijze naar voren in het leven van personen, volkeren en schepping. Lijden wordt daar gebruikt in de zin van volharding om het goede te blijven zoeken hoe moeilijk dit ook kan zijn. Door lijden richt we ons standvastig in de christelijke hoop op de komst van Jezus Christus. Voor christenen die het lijden ondergaan geeft de Bijbelse betekenis aan het woord lijden, om standvastig in de hoop, zonder afwijken te blijven leven. Christenen ondergaan het lijden door vervolging, vijandschap of door opoffering voor anderen bijvoorbeeld de zwakke in de gemeente. Maar er is ook door lijden sprake van persoonlijke nood, die ontstaat door ziekte, tegenspoed of dood. In al deze omstandigheden heeft lijden een veelzeggende betekenis om in het lijden dat we ondergaan, ons aan Gods Woord vast te houden, zodat het in ons vrucht kan dragen. Het gaat er om in het lijden staande te blijven juist in die moeilijke momenten waarin alles tegenzit en ons neerslachtig maakt.

Neerslachtigheid kan er voor zorgen dat

we ons door twijfel, ongeloof en allerlei aanvechtingen tegen God opzetten. Dan komen we in verzoeking en zeggen: ik kan het niet meer volhouden, waar is God die beloofd heeft een Helper te zijn in alle nood? Maar juist dan komt de betekenis van het lijden erop aan om in dat lijden het uit te houden en niet het geloof in God op te geven en je vast te houden aan zijn belofte. Dat is de veelzeggende betekenis van het woord lijden in de Bijbel. Haar betekenis wijst ons erop dat alle krachten van geloof, liefde en de hoop gebruikt moeten worden om het gevecht aan te gaan tegen de verzoeking en het van de neerslachtigheid te winnen. Maar er is ook een passieve kant in de betekenis van het lijden wanneer we gewezen worden om het lijden geduldig te dragen en te aanvaarden dat ons overkomt. Dan worden we geroepen tot zelfverloochening in de wetenschap dat als we nu het lijden aanvaarden wij straks met Christus zullen regeren. Hier is geen sprake van een passief lijden in de zin van berusting, maar van een volharden in het plan dat God met ons voorheeft. Daarom roept het lijden ons op om op Christus te zien de overste Lijdsman en de Voleinder van het geloof, die ondanks de vreugde die Hij bezat toch het kruis voor ons op heeft genomen om ons te verzoenen met God. De betekenis van het woord lijden wijst er dus op dat het lijden bij een christen hoort en daarom ondergaat hij dat lijden gehoorzaam met het oog op Christus. Door de meesters van onze taal lijkt lijden dus te worden opgevat als een vermogen tijdelijk een passieve rol te vervullen om tegelijk een afwachtende houding aan te nemen en daarbij de verwachting niet te verliezen. Het gaat om wachten en bidden in het lijden.

Ds. C. Bos, Benschop

Het geknakte riet (2)

Het geknakte riet zal Hij niet verbreken, de uitdovende vlaspit zal Hij niet uitblussen. (Jes. 42:3)

Toen ik pas zelf een preek voorbereidde over deze woorden zocht ik het woord 'riet' nog eens in het Hebreeuwse woordenboek op. En toen bleek dat je bij 'riet' in de Bijbel niet aan ons breekbare Nederlandse riet moet denken, maar aan een harder riet, wel geen bamboe, maar dan toch zeker aan iets als rotan. Een riet kon men gebruiken om mensen te slaan. Dikwijls gebruikte men het ook als 'meetriet', bijvoorbeeld om de omtrek van gebouwen mee te meten. Dan diende het als een soort duimstok. Voor dat alles heb je een steviger en harder riet nodig dan ons Nederlandse. Wat zegt dat over die woorden over het 'geknakte riet' bij de profeet Jesaja? De profeet leefde in een moeilijke tijd. Israël was de afgoden gaan dienen. De geboden die de HEERE hun had gegeven hadden geen waarde meer voor hen. Ze gingen nog wel naar de tempel en prezen Gods naam, maar intussen liet men weduwen, wezen en vreemdelingen aan hun lot over. God prijzen en je medemens laten verkommeren. Dat kan niet samengaan.

En dat terwijl Israël voor zo'n grote taak in de wereld was geroepen. Israël was geroepen een 'meetriet', een 'maatstaf' zouden wij zeggen, voor de wereld te zijn, waar de volkeren met verbazing naar zouden kijken. Wat een wetten! Zouden ze zeggen. Waar heeft dat volk dat vandaan? (Deut. 4) Zo was Israël ook geroepen een licht in een donkere wereld te zijn (Jes. 60:3), maar het was er niet van gekomen. Israël was de afgoden gaan dienen en had Gods geboden met voeten getre-

den. Het volk dat de maatstaf voor de wereld had moeten zijn, was een geknakte duimstok geworden die nergens meer voor te gebruiken was. Het licht dat de wereld had moeten verlichten, was een walmend pitje geworden, op het punt om uit te gaan. En met ons christenen, van wie Jezus zei: 'Jullie zijn het licht van de wereld', is het al niet veel beter. Wat ziet de wereld als zij naar het christelijke Europa kijkt? Want zo blijft de wereld ons zien, al willen wij het zelf niet meer weten. Een Europa dat de wereld wil leren wat recht is maar zich er zelf niet aan houdt.

Er zit een knak in de duimstok. Het licht is bijna uit. De kerk vecht voor haar voortbestaan, maar het verval lijkt niet te stuiten. Maar Jesaja ziet de Messias, de Knecht van de HEERE komen, die het geknakte meetriet niet in tweeën breekt en die het walmende pitje van de olielamp niet wil doven. Hij doet Israël niet weg, maar blijft het koesteren omdat het het volk van Gods liefde is. Ook het oude Europa, waar Hij zijn apostel naar toe gestuurd had (Hand. 16), doet Hij niet weg al gaat er weinig

licht meer van uit. Als mensen het licht niet willen zijn wil Hij het zelf wel wezen. De Knecht van de HEERE zal Gods verbond met Israël bevestigen en 'Licht voor de heidenvolken' zijn (Jes. 42:6).

In dat licht mogen wij ons koesteren, ook in het oude Europa dat in deze donkere tijden zo weinig van zich laat

zien. Het is enkel genade dat we er nog zijn. Weinig eervol vergeleken bij de grote dingen waartoe we zijn geroepen. Maar is genade niet de diepste reden om de HEERE te loven? En zouden we zo – in alle nederigheid – niet ook een licht voor anderen kunnen zijn?

Lexmond, dr. J. van Eck

Vrees niet! (3)

Ik wil twee antwoorden geven op de vraag wat God ons in Jezus Christus heeft geopenbaard om onze vrees weg te doen. In wezen zeggen die twee antwoorden hetzelfde.

Ten eerste : God heeft in Jezus Christus Zijn grote liefde geopenbaard. In Christus is Gods liefde tot ons mensen op een niet mis te verstane wijze duidelijk geworden.

Ten tweede : God heeft in Jezus Christus Zijn macht getoond. Zijn krachtige vastbeslotenheid om ons gelijkvormig te maken aan Zijn Zoon. Dat zijn – onder vele andere – twee wezenlijke feiten die God ons door Jezus Christus geopenbaard heeft. En deze beide waarheden laten er geen twijfel over bestaan dat Gods volk vroeg of laat voor altijd van alle vrees bevrijd zal zijn. Dit thema verduidelijkt Johannes in zijn eerste brief :

"En wij hebben gekend en geloofd de liefde, die God tot ons heeft. God is liefde; en die in de liefde blijft, blijft in God, en God in hem. Hierin is de liefde bij ons volmaakt ,opdat wij vrijmoedigheid mogen hebben in de dag des oordeels, nl dat gelijk Hij is, wij ook zijn in deze wereld. Er is in de liefde geen vrees, maar de volmaakte liefde drijft

de vrees buiten; want de vrees heeft pijn, en die vreest, is niet volmaakt in de liefde. Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst liefgehad heeft." (1 Johannes 4 : 16 – 19)

Het verbluffende van deze Bijbeltekst is de wederkerigheid van de liefde. "De volmaakte liefde drijft de vrees uit", dat kan alleen kloppen als de liefde niet van één kant komt. Als God ons zou lief hebben zonder dat wij iets van Zijn liefde wisten dan zouden we Hem toch blijven vrezen. Laten we nu het omgekeerde eens aannemen: het zou voor ons mogelijk zijn om God lief te hebben, ofschoon Hij ons haat. Wat dan? We zouden alle reden hebben om Hem desondanks te vrezen. Hoe volmaakt onze

liefde voor Hem ook zou zijn, ze zou onze vrees voor Hem niet verdrijven.

Maar de uitspraak van de apostel heeft twee invalshoeken. Ten eerste, God houdt werkelijk van Zijn volk. En ten tweede, Zijn krachtig werk in alle gelovigen brengt ons er toe dat we Zijn liefde erkennen en beantwoorden. Waarom hebben we die liefde die God tot ons heeft, gekend en geloofd (vs16)? Omdat God die aan ons geopenbaard heeft! De 'algemene liefde' van God tot mensen wordt aan miljoenen gepredikt. Maar de meesten van hen hebben totaal geen baat bij wat tegen hen gezegd wordt. Waarom hebben wij God en onze medegelovigen lief nadat we over Gods liefde voor ons gehoord hebben? Johannes antwoordt : "Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst liefgehad heeft." (vers 19). Het fundament voor onze liefde is Zijn liefde. Dat is het wat Johannes ons leert. En voor deze wederzijdse liefde zal zelfs de pijnlijke vrees wijken!

Het is ongetwijfeld juist dat een dergelijke ontwikkeling in zekere mate ook bij de oudtestamentische gelovigen gezien wordt. Ook zij kenden iets van de groet liefde van God en beantwoordden die. En net als bij ons werd deze ontwikkeling tijdens hun leven nog niet voltooid. In dat alles lijken ze op ons. Maar dat is niet alles.

Er moet nog iets aan toegevoegd worden. We moeten zeggen wat Johannes in zijn evangelie schrijft : "Want de wet is door Mozes gegeven, de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden."

Wat bedoelt Johannes daarmee? Hij wil ons laten zien dat er door de komst van Jezus een nieuw tijdperk is begonnen: het tijdperk van de genade. En natuurlijk werden de mensen die in het verleden geerd werden ook al door de verdienste van Jezus gered en niet door

hun eigen 'verdienstelijke werken'. Maar van nu af aan gaat het om meer. Door de komst van Jezus Christus heeft God Zijn liefde voor zondaren op een manier geopenbaard zoals Hij het tot dan toe niet had gedaan.

En God heeft behalve Zijn Zoon ook Zijn Heilige Geest gezonden om deze waarheid als nooit te voren in het hart van Zijn volk duidelijk te maken. Het tijdperk waarin wij leven is het tijdperk van de genade in de hoogste volmaaktheid.

Zeker, de 'volkomen liefde' waarover ik spreek is in ons christenen nog niet volkomen verwerkelijkt. Maar God is begonnen ons over Zijn liefde voor ons te onderwijzen. Hij heeft die inderdaad op schitterende wijze duidelijk gemaakt! en alsof dat nog niet genoeg was heeft Hij bovendien nog iets extra belangrijks gedaan. Hij heeft in ons de wederliefde tot Hem gewekt. Dat werk is nog niet klaar, maar het is echt. Ook al hebben we als christenengeen reden om ons daarvoor op de borst te slaan, hoeven we aan de andere kant ook niet te aarzelen en mogen we met Johannes zeggen : "Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst lief gehad heeft." Ook wij horen Gods herhaalde "vrees niet!" We worden het in ons hart gewaar als we de genade van God zien die Hij ons in Zijn Zoon, in onze Heiland Jezus Christus heeft getoond!

"Maar laat verblijd zijn allen, die op U betrouwen, tot in eeuwigheid; laat hen juichen, omdat Gij hen overdekt; en laat in U van vreugde opspringen, die Uw Naam liefhebben.

Want Gij, HEERE, zult de rechtvaardige zegenen; Gij zult hem met goedgunstigheid kronen, als met een rondas". Psalm 5 : 12, 13.

Tom Wells, uit : De Stem.Overdenk

Als een gespeend kind (3)

“Mijn ziel is als een gespeend kind in mij.”

Psalms 131 : 2

Overdenk slechts twee dingen en u zult zeggen dat een gelovige zichzelf onmogelijk kan bewaren. Ten eerste is er de kracht van de inwonende lust en verdorvenheid. Er is niet alleen veel zonde in de gelovige, maar ook veel van de kracht van de zonde.

Waar genade is gewerkt, is de kracht van de zonde wel zeer verzwakt. Ze is echter niet geheel weggenomen. Hoewel de zonde niet meer heerst, kan ze nog wel woeden. Maar al te vaak neemt ze de beste heiligen gevangen. Ook Paulus zelf heeft dit ervaren, ondanks al zijn genade. ‘Zo vind ik dan deze wet in mij; als ik het goede wil doen, dat het kwade mij bijligt. (...) Ik zie een andere wet in mijn leden, welke strijdt tegen de wet mijns gemoeds, en mij gevangen neemt onder de wet der zonde, die in mijn leden is.’ (Romeinen 7 : 21. 23). Welnu, als zo’n uitnemende heilige als Paulus deze klacht uit, wat moeten wij dan niet klagen? Onze verdorvenheden zijn groot in getal en sterk, en onze genade is gering en zwak.

Stel u voor dat u een vuurvonkje in de zee zou laten vallen. Zou het niet spoedig uitgeblust worden? wel, onze genade is slechts als een vuurvonk midden in een zee van verdorvenheid. Daarom zou ze spoedig gedoofd worden, als God haar niet brandend hield.

Ten tweede moet u nadenken over de regelmaat en de kracht van de verzoeking. De grootste trap van genade zal ons niet vrijwaren van verzoeking, want de Heere Jezus Christus had geen zonde en werd toch aangevallen door de satan. Daarom moet de dienstknecht

niet verwachten dat hij boven zijn Heere zal zijn.

Het grote doel van de satan is de genade van de gelovige teniet te doen. En hij zou dat doen, als de Heere hem niet weerhield en ons niet staande hield.

Er ligt een grote kracht in iedere verzoeking. Ten dele omdat deze het werk is van een vijand die zo krachtig en listig is en ten dele omdat deze aansluiting vindt bij onze overblijvende verdorvenheden.

Toen de duivel tot Christus kwam, vond hij geen zonde in Hem, niets waarop hij zijn verzoeking kon richten. Als hij echter tot christenen komt, vindt hij veel in hen: veel trots, veel aardse liefde, veel lust, veel vleselijke begeerte, veel ongehoorzaamheid, veel doodsheid van het hart, veel onvruchtbaarheid. Hierop richt hij zijn verzoeken.

Als de satan ons van buiten omsingelt, staat de zonde klaar om ons van binnen te verrassen. Als de satan ons belegert, staat de zonde klaar om ons te verraden. Daarom zouden we niet staande kunnen blijven, als de Heere Zijn eeuwige armen niet onder ons uitbreidde.

Zo ziet u dat de begenadigde ziel, net als het gespeende kind, onbekwaam is om zichzelf te verdedigen. De Heere is zijn beschutting (Jesaja. 4 : 5).

c) een gespeend kind kan zichzelf ook niet leiden. Het mist zowel kracht als wijsheid. Zo is het ook met iedere gelovige: hij is geen meester over zijn daden en heeft geen macht over zijn gedachten. Hij is in het geheel niet onafhankelijk.

Dat zegt Agur ook over zichzelf:

“Voorwaar, ik ben onvernuftiger dan

iemand; en ik heb geen mensenverstand' (Spreuken 30 : 2).

David zag dit in en daarom begaf hij zich tot de Heere om raad en leiding.

'Leid mij dan en voer mij, om Uws Naams wil' (Psalm 31 : 4). En God belooft hem te leiden 'Ik zal de blinden leiden door de weg die zij niet geweten hebben, Ik zal ze doen treden door de

paden die zij niet geweten hebben; Ik zal de duisternis voor hun aangezicht ten licht maken, en het kromme tot recht; deze dingen zal Ik hun doen, en Ik zal hen niet verlaten' (Jesaja 42 : 16).

Mattheüs Meade, uit : In stilheid en vertrouwen.

Afscheid van ds. J. Willemsen

In dit nummer nemen we afscheid van onze oud-voorzitter ds. J. Willemsen. Jaren lang is hij met onze Stichting Kracht naar Kruis verbonden geweest. Eerst als bestuurslid en daarna nam hij op 12 mei 2010 het voorzitterschap over van ds. L.C. Talsma tot 11 oktober 2017. Vanaf die tijd heeft hij door middel van artikelen en meditaties nog veel voor ons blad mogen betekenen. Uit de Bijbellezingen en zijn heldere, korte overdenkingen bij de openingen van de vergaderingen stond voor hem altijd Jezus Christus centraal. Als echte pastor was hij een barmhartige Samaritaan, die graag met kwetsbare mensen in contact kwam om over het evangelie te spreken. Hij deed dit met ouderen, gehandicapten

en dementerende mensen. Zijn liefde tot hen bleek ook uit de pennenvrucht die van zijn hand in ons blad verscheen. Zijn bescheidenheid sierde hem daarin, maar ook de nood van de mens die een ziel te verliezen heeft. Hoe graag bracht hij mensen bij Jezus, dat bleek uit zijn bijdragen over stervensbegeleiding uit ons jubileumboek *Woord en ervaring* (2019). Nu, bij het ouder worden en het ziekzijn van zijn vrouw, neemt hij afscheid en zijn we hem als bestuur dankbaar voor al het werk dat hij voor onze Stichting heeft gedaan. We wensen hem samen met z'n vrouw van harte Gods bijstand en zegen toe.

Ds. C. Bos, Benschop

Een eeuwige erfenis

**"Gij hebt mij gegeven de erfenis dergenen,
die Uw Naam vrezen."**

Psalm 61 : 6b

Als we de aardse goederen vergelijken met de eeuwige, dan zien we hoe alles op aarde vergaat en maar een korte tijd

duurt. Wat eeuwig is, blijft eeuwig en zal niet vergaan. Bovendien is er geen mens zo goed dat de tijdelijke goederen

hém niet zouden besmetten en bezoe-
delen. Alleen de eeuwige erfenis is rein
en zuiver, wie deze bezit, blijft zelf ook
eeuwig rein en zuiver. Deze erfenis zal
ook niet verwelken, verdorren en ver-
gaan. Alles wat op aarde is, zelfs het
duurzaamste, verslijt en houdt geen
stand. Hier worden de mensen spoedig
oud en gebrekkig maar dáár blijven zij
voor eeuwig fris en groen. Op aarde is
geen plezier of vermaak zó groot of het
gaat op de lange duur vervelen en
tegenstaan. We zien toch zelf ook dat
alle dingen ons tenslotte moe maken?
Alleen met de eeuwige goederen is het
anders! Die hebben we van God, in

Christus, door het geloof, uit genade,
om niet ontvangen.
Hoe zouden we – arme mensen die we
zijn! – anders zulke grote goederen
kunnen krijgen? En wel, een zaligheid
en heerlijkheid die geen menselijk ver-
stand ooit begrijpen kan.

Maarten Luther

Colofon

Dagelijks bestuur van de stichting:

Ds. C. Bos, voorzitter,
PKN (hervormd) Benshop
Ds. J.A.H. Jongkind, secretaris,
PKN (hervormd) Langerak
Dhr. M.C. Paul, penningmeester,
PKN (hervormd) Dirksland
Ds. A. Snoek, PKN (hervormd)
Kesteren
Ds. J.P. Boiten, eindredacteur,
Christ. Geref., H.I. Ambacht

Eindredacteur:

Ds. J.P. Boiten, Antoniuslaan 53,
3341 GA Hendrik Ido Ambacht,
Tel. 078 200 05 12
Tevens adres voor kopij.
E-mail: j.p.boiten@solconmail.nl

Medewerkers:

Ds. J. Belder, PKN (hervormd)
Harskamp
Mevrouw M.A. Tanis, Christ. Geref.,
Goedereede
Dr. A.A. Teeuw, PKN (hervormd),
Ridderkerk

Abonnementen:

Dit blad verschijnt in de eerste week
van elke maand (10 maanden van het
jaar).

Alle chronisch zieken kunnen dit blad
gratis ontvangen; de abonnements-
prijs is € 10 per jaar; het banknum-
mer is: NL40 INGB 0000 9389 39 ten
name van Stichting Kracht naar Kruis
te Den Haag; mailadres voor algeme-
ne berichten info@krachtnaarkruis.net

Opgave nieuwe abonnees en adreswijzigingen aan:

abonnee@krachtnaarkruis.net of
ledenadministratie Kracht naar Kruis,
Philipshoofjesweg 15,
3247 XR te Dirksland

Alle informatie over KNK kunt u
vinden in www.krachtnaarkruis.net